

Dopis od preláta (prosinec 2011)

V dopise z prosince vybízí prelát, abychom se připravovali na svátky narození Pána hlubokým prožíváním adventní doby a svátku Neposkvrněného početí Panny Marie.

16.12.2011

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Vstoupili jsme do adventu, který nás vyzývá k obnově naší naděje. Ale ne nějaké pomíjivé naděje, nýbrž pevné,

jisté naděje, která pochází od Boha. Toto radostné očekávání, které je tak charakteristické pro předvánoční týdny, **je zajisté základním postojem křesťana, který má touhu prožít plodně nové setkání s Tím, který přichází přebývat mezi nás: Ježíšem Kristem, Synem Božím, jenž se stal člověkem [1].**

Minulou neděli jsme v prvním čtení mše svaté četli slova Izaiáše, zarmouceného nad situací vyvoleného národa. Tito muži a ženy zatvrdili svoje srdce a vzdálili se od Boha. A tento prorok se obrací na Pána a prosí za jejich obrácení: *Navrať se kvůli svým služebníkům, kvůli kmenům svého dědictví! (...) Kéž bys protrhl nebesa a sestoupil dolů, hory by se před tvou tváří potácely [2].* V těchto týdnech se toto volání ozývá různými formami velmi často a také my, kteří pozorně nasloucháme hlasu církve, upřímně opakujeme: *veni Domine, et noli*

tardare. Relaxa facinora plebi tuae [3]: přijď, Pane, a nemeškej; rozvaž břemena, která tíží tvůj lid. Liturgie nás ujišťuje: *brzy přijde Pán, který panuje nad národy, a bude se nazývat Emmanuel, to je Bůh s námi* [4]. A takto to skutečně je: **Spasitel tedy přichází omezit na nulu dílo zla a všeho, co nás ještě může držet daleko od Boha, aby nám vrátil starodávňý jas a prvotní původ** [5].

Kolikrát jsme se už modlili, srdcem nebo ústy: *veni, Domine Iesu* [6]? Vychutnávejme tuto větu Písma, kterou liturgie aplikuje na touhu po narození Krista: *rosu dejte nebesa shůry a spravedlivého dštěte oblakové, otevři se země a vydej spasitele* [7]. Nebesa se otevřela před dvaceti stoletími pro příchod Vykupitele na svět a současně se to děje neustále každý den, když se k nám Ježíš přibližuje svátostným způsobem v eucharistii. Ať každý otevře své srdce dokořán, aby

nasáklo touto božskou rosou, která nám dává účinnost. Proto nejlepší příprava na příchod Ježíše Krista tyto Vánoce spočívá v tom, že disponujeme naše duše a těla na svaté přijímání každý den s větší láskou. Jak se očišťuješ během těchto dní? Jak si přeješ, aby naše lidství přijalo Pána? Využíváš vánoční světla a ozdoby jako připomínku, aby ses modlil za to, abychom my lidé odpovídali Bohu tak, jak máme?

Náš Otec nás vyzýval k tomu, abychom tyto dny využili tak, že ***postavíme naším srdcem Betlém našemu Bohu. Pamatujete si, jak jste byli malí? S jakým nadšením jsme připravovali Betlém, s jeho skalkami z korku, s domečky a všemi těmi figurkami okolo jesliček, ve kterých se chtěl narodit sám Bůh!*** [8]. A zastavil se u myšlenky, která se dá aplikovat na každého věřícího: ***dobře vím, že jak plyne čas, a protože Opus Dei je***

pro dospělé křesťany, kteří se dokážou stávat dětmi pro lásku k Bohu, mé dcery a synové se stávají každý den menšími. S větším nadšením než v dětství tak připravujeme Betlém v intimitě našich duší [9].

Při uvažování nad touto mimořádnou událostí, kterou si připomínáme, nás papež zve, abychom mysleli na to, že **naplnění oněch slov, které se začíná v Betlémské noci, je zároveň nezměrně větší a - z hlediska světa - skromnější než tato prorocká slova dávala tušit [10].** Izaiáš a všichni proroci pouze zahlédli to, co se stalo o Vánocích. Naplnění proroctví má ale nekonečně větší sílu, protože vtělením a narozením Slova **je nekonečná vzdálenost mezi Bohem a člověkem překonána.** Bůh nejenom že se sklonil dolů, jak říkají žalmy, On opravdu „sestoupil“, vstoupil do

světa, stal se jedním z nás, aby nás všechny přitáhnul k sobě [11].

Zároveň se toto všechno událo v atmosféře hluboké pokory: vševědoucí, všemohoucí a věčný Bůh se nám odevzdává jako právě narozené, bezbranné dítě, které potřebuje lidské ruce, které by ho chránily, a srdce, která by ho opravdově milovala. Tak jako Maria a Josef se máme chovat i my: v tichosti modlitby, v Boží přítomnosti během dne, při svatém přijímání. To, že máme doma Betlém, vyjadřuje **naše očekávání, že se Bůh blíží k nám (...), ale je také výrazem důkuvzdání Tomu, který se rozhodl sdílet naše člověčenství v chudobě a jednoduchosti [12].**

Připravujeme se teď také na blížící se slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie. Naše synovská srdce se radují zvláště během této slavnosti, protože v Nejsvětější Panně vidíme velikost a pokoru, s kterou Syn

sestoupil na tento svět. Velikost Marie, nejčistší, celé svaté, nejvznešenější stvořené bytosti. Její důstojnost je taková, že křesťanský lid volá: větší než ty je pouze Bůh! A svrchovaná pokora nazaretské Panny, vždyť navzdory jejímu věčnému vyvolení za Matku Boží se považuje a nazývá se služebnicí Páně. Kolik se musíme neustále učit od naší Matky, a to konkrétně v těchto dnech předcházejících její slavnosti! Prosme ji, ať následujeme jejího příkladu.

Přichází mi na mysl, že právě v roce 1931 – před osmdesáti lety – napsal svatý Josemaría úvahy nad tajemstvími svatého růžence, které od té doby pomohly mnoha lidem vydat se po cestě kontemplace. Navrhuji vám, abyste se během těchto dní snažili žít lépe a pozorněji tuto mariánskou pobožnost. Při jedné příležitosti, jako odpověď na jednu otázku, náš Otec vysvětlil:

***růženec je modlitba velice milá
Panně Marii, je to modlitba velice
zakořeněná mezi katolíky už
mnoho století. Zároveň je to
rozjímání nad tajemstvími ze
života Pána a jeho matky. Proto
tuto modlitbu doporučuji z celého
srdce, také abyste se ji modlili v
rodině, i když byste k tomu neměli
děti nutit (...) Pokud budou chtít
přijít, ať přijdou; a pokud ne,
nechejte je, jednou určitě přijdou.
Musí to být svobodné [13].***

Náš Zakladatel měl velký respekt ke
svobodě ostatních a proto říkával, že
v tomto – stejně jako ve všech
zbožných praktikách – musí každý jít
svou vlastní cestou. A dodával:
***doporučil jsem jeden způsob
modlitby, ale nikomu neříkám, že
toto má být nutně ten jeho
konkrétní způsob, protože existuje
dalších tisíc způsobů. Duše, ačkoli
jsou si podobné, mají každá svou
cestu. Jdi po té své, v modlitbě***

růžence i ve všem ostatním. Snaž se, pokud chceš, rozjímat trochu nad modlitbami, které tvoří růženec a které ustanovila církev. Modli se pomalu Otčenáše i Zdrávasy. Pokud se rozptýlíš, snaž se znovu usebrat. A pokud jsi byl rozptýlený celou dobu, nevadí, modlil jsi se: zazpíval jsi jednu velkou serenádu na počest Matky Boží [14].

Během Adventu si neustále připomínáme radostná tajemství svatého růžence. Snažme se nad nimi rozjímat. Abych v tom pomohl sobě i vám, přepisuji zde komentáře našeho Otce k těmto scénám.

Vzpomeňte na radostná tajemství: obdivujeme pokoru Ježíše, který semetipsum exinanivit formam servi accipiens: který se ponížil a vzal na sebe přirozenost služebníka, vzal na sebe naši přirozenost. Bez hříchu, ale jinak

stejnou, jako máme my. Pokora, která ho vede k tomu, aby byl, stejně jako my, potřebný čas v lůně Matky. Kontemplujeme Matku, která se pokořuje a jde do judských hor za svou sestřenicí Alžbětou. Žasneme nad scénou, kdy zaznívají slova Magnificat. Pak se narodí Ježíš, jako my, jenom ve větší chudobě, mimo domov, ve chlívě. Non erat eis locus in diversorio: nebylo pro ně místo v hostinci. Přestože byl z Davidova královského rodu, náš Pán se chtěl narodit a žít chudě. A když evangelisté, inspirovaní Duchem svatým, píší o Ježíšových předcích, jmenují i ženy, které vůbec nebyly vzorem ctností. Ať tedy máme lásku a porozumění a ať umíme odpouštět. Následně vidíme, jak jde Panna Maria do chrámu, aby se očistila. Když čistší než ona je pouze Bůh. Vzor pokory! A my jsme plní pýchy... Nakonec, po těchto scénách plných pokory, nám

***duše přetéká velkorysou touhou
sloužit Bohu, věnovat se Božím
věcem, jako Ježíš, když ho
naleznou v chrámě po třídením
hledání. To je téma posledního
tajemství: Nevěděli jste, že já
musím být v tom, co je mého Otce?
[15].***

Novéna k Neposkvrněnému početí je výrazem synovské lásky k Panně Marii. Nicméně nezapomínejme, že **je mnohem důležitější to, co od Marie dostáváme, než to, co jí dáváme. Od ní totiž dostáváme poselství určené každému z nás (...). Co nám tedy říká Maria? Mluví k nám Božím Slovem, které se stalo tělem v jejím lůně. Tímto jejím „poselstvím“ není nic menšího než Ježíš. On je celým jejím životem. Díky Němu a skrze Něho je Neposkvrněná. A jako se Syn Boží stal člověkem pro nás, tak také ona, Matka, byla uchráněna od prvotního hříchu pro nás, pro**

všechny, jako anticipace Boží spásy pro každého člověka [16].

Tímto způsobem, intenzivní, osobní novénou k Neposkvrněnému početí, se připravíme velmi dobře na Vánoce. Navíc máme během novény vynikající příležitosti k apoštolátu, jak velmi dobře ukazuje zkušenost. Panna Maria vždy přitahuje duše a vede je k Ježíši. Snažme se tedy spojit tyto dva aspekty – vztah k Panně Marii a apoštolský zápal – během těchto dní, ale i celého našeho života. Rozjímejme nad slovy našeho Otce, která mají zvláštní sílu a vyzývají nás ke každodenní odpovědi. ***Svět je jako velká žíznivá tlama, žíznivá po Kristu, a my křesťané jsme voda, která zahání žízeň. Svět na nás čeká. Kde budeš zítra, abys zapaloval ohněm lásky, ohněm Krista? Pokud dnes nemáš proselytický hlad, je to špatné znamení. Jsme pozemští tvorové, ale v Božích rukách se stáváme***

světlem pro lidi, kteří jsou slepí k záři pravdy [17].

Minulý měsíc začala stálá apoštolská práce na Srí Lance. Děkujeme Bohu za to, že hned v den příjezdu vašich bratří se mohla uložit Nejsvětější svátost do svatostánku v centru: další svatostánek v Asii! Prosím Neposkvrněnou Pannu Marii za začátky a rozvoj apoštolátů, které se na její přímluvu uskuteční na tolika místech.

Dcery a synové moji, duše na nás čekají, na tebe čekají. Milujme každý den více obět na Kalvárii. V roce 1937, 3. prosince, mohl náš Otec poprvé od vypuknutí náboženského pronásledování ve Španělsku sloužit mši svatou se všemi ornáty. Slyšel jsem ho mnohokrát mluvit s velkou vděčností o knězi z Andorrry, který mu tehdy tolik pomohl a za kterého se pak denně modlil.

Pokračujte v modlitbách za osobu a úmysly papeže, za jeho spolupracovníky ve vedení církve, za duchovní plody jeho nedávné cesty do Afriky. A nezapomínejte se připojit k mým prosbám k Bohu – jak jsem vás už tolikrát prosil –, je jich mnoho a směřují k větší slávě Boží.

S velkou láskou vám žehná

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. prosince 2011

[1] Benedikt XVI, Promluva na generální audienci, 22-XII-2010.

[2] Římský misál, První adventní neděle, *První čtení* (B) (*Iz 63, 17-19*).

[3] Liturgie hodin, První adventní neděle, *Ad Nonam*, Krátké responsorium.

[4] Římský misál, 21. prosinec,
Vstupní antifona (srov. Iz 7, 14; 8, 10).

[5] Benedikt XVI, Promluva na
generální audienci, 22-XII-2010.

[6] Zj 22, 20.

[7] Římský misál, Čtvrtá adventní
neděle, *Vstupní antifona* (Iz 45, 8).

[8] Svatý Josemaría, Poznámky z
rozjímání, 25-XII-1973.

[9] *Tamtéž.*

[10] Benedikt XVI, Homilie k
Narození Páně, 24-XII-2010.

[11] *Tamtéž.*

[12] Benedikt XVI, Promluva na
generální audienci, 22-XII-2010.

[13] Svatý Josemaría, Poznámky z
rodinného setkání, 17-XI-1972.

[14] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 9-X-1972.

[15] Svatý Josemaría, Poznámky z rodinného setkání, 16-XI-1967.

[16] Benedikt XVI, Promluva před obrazem Neposkvrněné Panny Marie, 8-XII-2010.

[17] Svatý Josemaría, Poznámky z rozjímání, 24-X-1942.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-prosinec-2011/> (28.02.2026)